Далеких зір байдуже мерехтіння
На вигин шляху кидало світла.
Гора Маслинна виступала тінню,
Ріка Кедрон десь унизу текла.

Луг обривався наче з половини.
За ним стелилось порохно зірок,
Облиті світлом, срібляні маслини
Змагали в далечінь зробити крок.

В кінці був сад, чиясь межа земельна.
Він учням не дозволив увійти,
Сказавши їм: "Душа болить смертельно.
Пильнуйте тут моєї самоти".

Він відступав тепер без протиборства,
Як від речей, позичених на час,
Від всемогутності та чудотворства
І став близьким до смертних, до всіх нас.

Нічний пейзаж тепер здавався полем
Довічного вмирання й небуття.
Всесвітній простір мертвим був і голим,
І тільки сад був місцем для життя.

Вдивляючись у тьму бентежно й чуло,
В безодню без початку і кінця,
Він, щоб його ця чаша обминула,
В кривавім поті все благав отця.

Приборкавши молитвою знемогу,
Він вийшов за горожу. На землі
Потомлені, в полоні сну німого,
Лежали учні в теплій ковилі.

Він розбудив їх: "Вам творець єдину
Надію дав, а ви отут лягли.
Людському сину вибило годину
Прийти в лабета гніву та хули".

І тої ж миті звідкись, мов із ями,
Юрба рабів і стовпище блудяг,
Їх вів Іуда — йшов поміж вогнями
Зі зрадницьким цілунком на вустах.

Петро з мечем дав відсіч горлорізам,
Одному з них відтявши вуха шмат,
Та чує: "Спір не вирішиш залізом,
Не руш меча, сховай його назад.

Невже крилате військо незліченне
Отець мені сюди б не спорядив,
Щоб ані волоска не впало з мене,
Щоб розметати гурт напасників?

Та в книзі долі є одна умова,
Яка дорожча від усіх святинь.
Тепер вона збувається до слова,
Нехай же збудеться вона. Амінь.

Ти бачиш, хід віків — то наче притча,
І може спалахнути в мить одну.
В ім'я жорстокого її величчя
Я сходжу добровільно у труну.

Я сходжу, та на третій день повстану,
І, як сплавляють ріками плоти,
На суд мій, наче баржі каравану,
Століття попливуть із темноти".

1949